

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo Mons. Martina Davidka	3
Duchovní slovo	
Promluva litoměřického biskupa na květnovém Kněžském dnu	4
Události	
Ohlédnutí za Svatým týdnem v Litoměřicích	6
Životní jubileum	
90. narozeniny P. Zdeňka Maryšky	8
Slavnost	
Slavnostní otevření klášterního kostela v Oseku	9
Události	
První svaté přijímání v diecézi	10
Jáhenské svěcení br. Bernarda Mléčky OFM	12
50 let kněžství P. Rudolfa Preye	13
Z diecéze	
Noc kostelů 2022	14
Synoda 2021-2023	
Závěr diecézního synodního procesu	18
Celostátní setkání koordinátorů na Velehradě	19
Školství a zdravotnictví	
Schrödingerův institut	20
Vysvědčení v Bohosudově, hospic v Chomutově	21
Biblické příběhy	
Příběhy apoštolského vyznání víry	22
Kalendárium	
Kalendárium na červenec a srpen	23
Zprávy	
Zprávy z diecéze	24
Charita	
Diecézní charita Litoměřice	26
Oblastní Charita Most	27
Pozvánky	
Knižní nabídka a pozvánky	28
Fotogalerie	
Ohlédnutí za událostmi měsíce	31

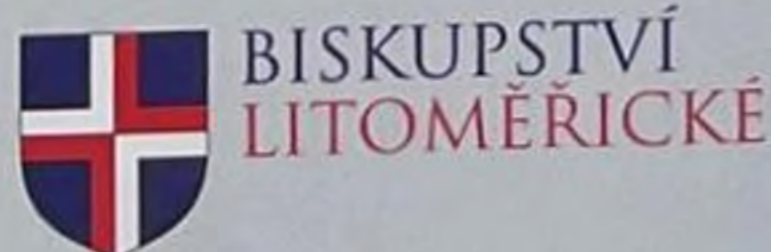

Na obálce:
První svaté přijímání
v Liberci-Ruprechticích

Foto:
Martina Szabó

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
27. ročník • 2. číslo • 40 Kč

Úvodní slovo

Milí čtenáři Zdislavy,

rok 2022 se přehoupl do druhé poloviny a časopis Zdislava se opět ohlíží za uplynulým obdobím od Velikonoc až do začátku prázdninových dní. Nežijeme odtrženě od ostatních lidí v naší společnosti, kteří mnohdy o církvi nic nevědí, ale přesto si často „vypůjčují“ obrazy z Písma svatého a v dnešní době vidí příchod čtyř apokalyptických jezdců, jimiž jsou: smrt, válka, mor a hlad. Jsme však oproti tomu navíc vybaveni převzácným darem víry, kterou sice neseme v „nádobě hliněné“, tedy v našem křehkém těle, ale který nás sytí křesťanskou nadějí, že i to všechno, co jsme překonali či přetrpěli, je nám k prospěchu duše.

Jen jsme se stačili trochu „nadechnout“, a to doslova, bez masky na obličej, začala válka na Ukrajině a mnoho lidí začalo pomáhat uprchlíkům, především ukrajinským matkám s dětmi, které se musely ze svého běžného života uchýlit do jiných zemí, často s vědomím, že jejich manželé, synové či otcové se ocitnou v centru vojenských operací. Byla to jednak organizovaná pomoc skrze Charitu ČR, ale také aktivita mnohých jednotlivců, kteří nabídli pomocnou ruku a přijali ty, kteří přišli téměř o všechno. Obohacením však často bylo to, že uprchlá torza rodin si s sebou přinesla žitou víru, většinou v podobě východní křesťanské spirituality, která však není v našich krajích až tak neznámou, protože jsme místem, kde se setkává křesťanský západ s východní tradicí, kterou nám přinesli v roce 863 soluňští věrozvěsti sv. Cyril a Metoděj. Zdá se, jakoby nás v těchto našich trpících bratřích a sestřích právě v našich časech tyto spolupatronové Evropy znovu navštívili.

Období Velikonoc a následné období v tomto roce byly také charakterizovány určitým návratem k „normálu“, totiž k řádnému fungování našich farních komunit. Nastala doba, kdy mohly proběhnout již delší dobu odkládané křty dospělých a můžeme se nyní radovat s mnohými neofyty, tedy novými „ratolestmi“ či „výhonky“ na těle církve. Je na těch, kdo jsou pokřtěni již od mala, či kdo přijali křest jako dospělí, jsou tedy konvertity, a žijí aktivní víru, aby novým členům církve pomáhali při jejich prvních krůčcích v životní situaci, kdy se znovunarodili z vody a z Ducha. Konvertité jsou dynamickou složkou života našich farností a přinášejí i nové pohledy, které obohacují ty, kteří se považují za místní pilíře církve.

Různá trápení, která prožívají farní komunity, ale i víze do budoucna přinesl synodální proces, který byl završen na diecézní úrovni a dokumenty, které byly zpracovány a vytvořily závěrečnou synodální syntézu, jsme mohli diskutovat mezi sebou. Jsou již předány jako podněty na národní úroveň, odtud postoupí na úroveň kontinentální, tedy evropskou, a nakonec se to, co nám Duch Boží dal poznat, promítne i do úrovně univerzální, celosvětové církve. Synodální syntézy, nejen naší diecéze, ale všech českých a moravských diecézí, byly publikovány a jsou na internetu dostupné, ne tedy skryté v temných koutech kuriálních kanceláří. Mluvili o nich kněží, kteří se konečně mohli na kněžském dnu setkat s biskupem, a mnoho místních podnětů už se promítlo do praxe. Protože se jednalo především o výstupy z farních synodálních skupinek a také ze skupinek těch, kteří jsou „na okraji“, vypluly na povrch bolesti i radosti farních společenství, avšak zdaleka to nemohlo zachytit všechno, co se v diecézi děje. Jedná se tedy o výseč, která nemohla zachytit život Charit, škol v diecézi, hospiců, hnutí apod. Synoda však pojednává o synodalitě, tedy o tom, že jsme společně na cestě do Božího království.

Život místní církve se však pokoušíme zachytit i zde v časopisu. Nelze zapomenout na chvíle, kdy jsme mohli s farnostmi prožívat různé oslavy. Ať už to byly 90. narozeniny otce Zdeňka Maryšky, 50 let kněžství otce Rudolfa Preye, životní jubilea kněží nebo osobností žijících ve farnostech. Mohli jsme se radovat z otevření oseckého klášterního kostela, ročního působení domácího hospice v Chomutově a také z toho, že v Liberci proběhlo jáhenské svěcení.

Společně pak můžeme vidět, jak znovu ožívá příprava dětí ke svátostem a radost ve farnostech, když děti poprvé přistupují k prvnímu svatému přijímání.

Velikým tématem je Noc kostelů 2022. V naší litoměřické diecézi to bylo skoro 40 tisíc vstupů do téměř 250 kostelů a kaplí, kde byly připraveny programy od místních farních společenství. Zde se setkávají ti, kteří víru žijí, s těmi, kteří víru hledají. Propojují se tak zdánlivě oddělené světy, mezi nimiž budujeme mosty. Kostel či kaple jsou místem, kde se člověk setkává s Bohem i jeho lidmi, kteří mu patří. Tato setkání mohou mít předchuť nebe, jsou-li podpořena modlitbou i dobrou vůlí. Zdá se, že tomu Pán požehnal a každý rok přibývá těch, kteří do těchto míst přicházejí.

V měsících, které jsou ve znamení odpočinku, ale i poutí, na cestě poutníků ať nám Bůh žehná.

Mons. Martin Davidek,
generální vikář